

О не дивуйсь, що ніч така блакитна

Слова Олександра Олеся,
музика Валентини Команчук

Помірно

♩ = 75

О не ди-вуйсь, що ніч та-ка бла-ки-тна, що ви-їдеш ти, то зна-ла ніч о-
ця, і че-рез те во-на та-ка при-ві-тна, я-сна і ні-жна без кі-
нця. І че-рез те во-на та-ка при-ві-тна, я-сна і ні-жна без кі-
нця. О не ди-вуйсь, що па-хо-щі на-вко-ло, що, мов зо-
млі-лі, ди-вля-ться кві-тки. Ця ніч тво-є кві-тча-є
ни-ні чо-ло і з них то-бі о-дній пле-те ві-нки.

О, не дивуйсь, що ніч така блакитна,
Що вийдеш ти, то знала ніч оця, –
І через те вона така привітна,
Ясна і ніжна без кінця.
О, не дивуйсь, що пахощі навколо,
Що, мов зомлілі, дивляться квітки, –
Ця ніч твоє квітчає ними чоло
І з них тобі плете вінки.

О, не дивуйсь, що стільки зір на небі,
Що ночі так прозора срібна мла, –
Ця ніч ясна убралася для тебе,
Для тебе й срібло розлила.
І тільки ти в кімнату підеш з ганку,
Погасне тихо й журно свято скрізь,
А хмарна ніч проплаче аж до ранку
Дощем рясним невтішних сліз...